

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan **zvečer**, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 30. januarja.

—r.— Ta list je uže večkrat naglašal, da bi bilo na vse strani koristno, če nam ministerstvo izda ravno tako jezikovno naredbo, kakršno je izdalo za Česko. Iz poslaniških in drugih naših političnih krogov odgovarjalo se nam je, da bi taka naredba ne dosegla nikacij vplivov, da bi sodniki podali se v opozicijo ter dejali, da jim glede interpretacije zakonov justični minister ničesar ukazovati nijma. Pravilo se nam je tudi, da vlada v justičnem ministerstvu splošna zavest, da bi se jezikovna naša jedinstvena pred sodnjami samo potom zakona odpraviti dala. Povedalo se nam je še marsikaj lepega, a povedalo se nam nij, čemu da justično ministerstvo neče izdati omenjenen naredbe, ko so vendar poprejšnja liberalna ministerstva takove naredbe ravno za slovenske pokrajine tako pogostoma izdavalala!

Vsled vsega tega ukoreninila se je mej nami vera, da bi taka naprava nam v istini ničesar ne hasnila. Da, nahajajo se mej nami še celo tako principijalni idealisti, ki povejo vsakemu, kdor hoče slišati, da zahtevajo na tem polji samo zakon, in da justičnega ministra naredbe niti nečejo, če se jim zakon zabrani. Ali ti idealisti jednaki so človeku, ki pri samem mesu za lakoto poginiti hoče, ker se mu nij servirala — pečenka! Jednaki so bolniku, ki neče koristnega zdravila, ker se mu ravno ne ponuja medikament, ki bi v trenutku ozdravil rano skelečo! Mi ne ljubimo tako pretiranega političnega puritanstva, ker v politiki velja pred vsem praktičnost, in vse, kar se doseže, spravi naj se z željo, da bi se kmalu še več doseglo! Pri vsakej svojej političnej zahtevi povprašamo pred vsem, je li ta zahteva v tem trenutku dosegljiva, tako, da ne bo-

demo samo glas vpijočega v puščavi, če jo izrečemo. Res je, da bi zakon hipoma odstranil našo jezikovno revščino pred sodnjami. Ali če bomo pričakovali zakona, potem potisnemo vso stvar ad calendas graecas, ker je ravno gola resnica, da pri tej sestavi gosposke zbornice ministerstvo jednakega zakona do veljave nikdar pritiralo ne bode. Zakon je torej za dolgo, dolgo časa nedosegljiv! Dosegljiva pa je justičnega ministra naredba, in mi ne opazimo nikačega uzroka, čemu da bi se izdati ne smela. Dejalo se nam je, ministerstvo plaši se razdražiti javno nemško mnenje. Ali ministerstvo zapisalo si je v svoj program, da hoče jednako pravico deliti vsem rodovom. In če se ministerstvu nij omajalo stališče tedaj, ko je izdalo česko jezikovno naredbo, moral bi se zgoditi čudež, če bi se višji, ali Bog vé kako drugi krogi razsrdili, ko bi se ministerstvo uže vendar jedenkrat usmilo vedno zvestega, čez vse mere lojalnega in carskej hiši do smrti udanega slovenskega rodu!

Sedaj se samo še vpraša, ali bi jezikovna slovenska naredba res ničesar ne koristila, in ali bi po nje izdanji v istini ostalo vse pri starem?

Gotovo velja načelo, da se bode pri jednacijah razmerah jedna in ista bolezen z ravno istimi zdravili ozdraviti dala. To je logično in naravno načelo! Na Českem vladala je ravno ista jezikovna mizera pred sodnjami, kakor pri nas, razsajala je ondu ravno taka bolezen, kakor se nahaja zdaj pri nas! In če je ondu jezikovna naredba odpravila silne nereda, bilo bi pač več kot nelogično, če bi se trdilo, da bi pri nas jednaka naredba ne koristila ničesar, da bi pri nas po izdanji take naredbe stari neredi še

dalje poganjali neukusne svoje cvetove! In če se na Českem spoštuje ministra ukaz, kako se more potem še dvomiti, da bi pri nas sodnije in sodni dvori stalno prezirali justičnega ministra voljo, da bi pri nas justičnega ministra naredba bila samo papir, s katerim bi si kak nadsodni načelnik svojo pipo prižigal?

Naj se le izda taka naredba, in videli bode, da se bode spoštovala, kmalu in jedrno spoštovala pri vsakej sodnji, pred katero se sodi o pravicah slovenskih strank.

Trdi se tudi, da bi nemški naši sodniki prezirali takovo naredbo, opirajoč se na načelo, da ima sodnik zakon tolmačiti po prostej svojej volji! Dovoljeno naj nam je, da navedemo na tem mestu slučaj iz praktičnega življenja. Znano je, da so zadnje mesece ljubljanski odvetniki prav pogostoma prinašali k sodnji slovenske pravdne zapisnike. Da, v aktih ljubljanske mestne delegirane okrajne sodnije nahajajo se še celo pravde, v katerih se niti sama jedna besedica nij pisala v tujem nemškem jeziku! Vse je slovensko do zadnje pičice!

Komaj pa je gospod Waser prišel na sled tem „neredom“, poslal je na ljubljansko mestno delegirano sodnijo ostro nabrušen nos — in od tedaj prepovedani so pri tej sodnji vsi slovenski protokoli. Pritoževale so se stranke, ali odgovarjalo se jim je, da sodnija nijma volje, boriti in vojskovati se dan za dnevom z nadsodnijo v Gradci. Da! dejal je odličan sodnik, če bi imeli justičnega ministra naredbo, katera bi dopuščala slovenske pravdne zapisnike, potem prinašajte takih zapisnikov, kolikor

LISTEK.

Listi iz tujine.

XXII.

Pred Belgradom 19. oktobra 1881.

Dragi prijatelj! Iz daljave svetijo mi čez vodo nasproti luči iz Belgrada, a vendar ne morem do njih, ostati mi je na avstrijskej strani Dunava v Zemunu (Semlin), kjer ostane naš brod do jutri zjutraj. Prejšnjo noč ostali smo jednako v Mohači, kajti vozimo se uže po zimskem tarifu, tedaj samo po dnevu, po noči pa ostane brod in mi na njem imamo časa dosti iti na suho ter si pogledati mesto, kjer ravno ostanemo. Da smo došli jedno uro poprej, mogel bi se bil še prepeljati s srbskim lokalnim parobrodom, ostati čez noč v Belemgradu in drugo jutro tam počakati našo „Hildegardo“. Kaj rad obiskal bi bil starega svojega prijatelja Davorina, a žalibog nij mi mogoče, ker nij moč prepeljati se. In tako čakam družega jutra na parobrodu „Hildegard“ ter Ti hočem popisati dvadnevno potovanje po Dunavu iz Buda-Pešte pa do Belegagrada.

Zjutraj ob polu sedmih predvčeranjim odrinili smo z levega peštanskega brega proti desnemu v

Budi in potem naprej. Lep razgled se pokaže še jedenkrat na mesti Buda in Pešt, ki izginjati počasi iz gledalčevega vida za goro „Blocksberg“. Na levej strani ostane 7 milj dolg otrov Czepel, od katerega se pripoveduje, ga so ga jezuiti nekdanj izprosili si kot „zelnjak“ od cesarice Marije Terezije. Prvi dan vožnje do Mohača ima prav malo zanimivega. Na obeh bregih razprostira se neizmerna dolnje-ogrska ravan, na katerej so naselbe le redke in majhne, značaj pokrajine je jednoličen in skoro dolgočasen do izliva Drave v Dunav.

Prva postaja je Albertfalva s kraljevskim gradom, nekdanj lastnina princeva Evgena. Promontor, ob jednem tudi postaja železnice v Trst, ima mnogo vinogradov in skalnatih kleti. Tétény z razvalino starega gradu in močvirji na desnem bregu dalje Erd ali Hamzabeg, z masivnim stolpom iz turških časov. Blizu Ercseny je na levem bregu, na otoku kapelica na mestu, kjer je magjarski general Görgey dal obesiti grofa Evgena Zichyja kot izdajalca domovine. Dalje naprej pri postaji Adony združita se oba oddelka Dunava, mej katerima je gori imenovani otrov. Prva večja naselbina je trg Duna-Földvár z 12.000 prebivalci v prijetnej leži na desnem vzvišenem bregu, dalje naprej trg Paks z 9000 prebivalci. Pri postaji Benedek je

mного mlinov na čolnih, katerih se nahaja sploh po vsem Dunavu obilo, časih je kar cela vas na vodi. Nekoliko v stran od brega je mestice Kalocsa z veliko cerkvijo in mnogimi manjšimi. Tu začenja Dunav delati velike ovinke, katerih največji je prezan s kanalom. V daljavi kažejo se szegszardski holmi, na katerih raste znano dobro vino. Nekoliko dalje je mesto Baja z 18.000 prebivalci, ki ima živahno trgovino z žitom iz Bačke, jedne najrodovitejših žitnih pokrajin ogorske dežele. Po nekaterih postajah dospeli smo proti večeru v Mohač, velik trg z 12.000 prebivalcev. Ker je bilo grozovito blato, kakor je na Ogorskem sploh navada, nijmo dalje hoteli tavati po temi in blatu in se vrnili brzo nazaj na brod, kjer smo prenočili. Pri Mohaču bila je leta 1856. nesrečna bitka, v katerej je poginil kralj Ljudevit II. na begu utopivši se v močvirji, dežela pa je prišla za 150 let pod turško vlast. Druga srečnejša bitka bila se je na skor ravno istem mestu leta 1687. in Karol Lotrinški osvobodil je za vselej Ogorsko od Turkov. Takrat na Ogorskem nij bilo onih čudnih simpatij za Turke, katere so tako demonstrativno-smešno kazali Arpadovi sinovi v zadnji rusko-turški vojni. Kako se pač spreminajo časi!

Drugi dan bil je mnogo zanimljivejši od prvega.

vam drago. Ali pri sedanjih okoliščinah pa kratkonikar ne moremo opozicije napravljati višjeje sodnji!

Jednacega mišljenja sodnikov vse mrgoli po Slovenskem! In sedaj naj nam še kdo trdi, da bi bila justičnega ministra jezikovna naredba samo udarec po vodnej vršici?!

Listi s slovenskimi napisi in slavna c. kr. pošta v Ptui.

Dne 27. avgusta minolega leta poslal je župni ured sv. Barbara v Halozah službeno pismo velečastnemu knezo-vladiškemu dekanstvu na Zavrč s slovenskim naslovom kakor vselej, pa ptujska pošta vrnila je list z opazko: kommt im Meilenweiser nicht vor, also retour — ne nahaja se v milniku torej natrag. Zavrč je sosedna župnikovina sv. Barbari v Halozah in ima četirikratno pošto na teden ter dobija pisma in drugo pošiljke pri poštne uredu ptujskem in ta se drže kot c. kr. ured tamo naslovljeno pismo odbiti? Skrajna nevednost in še morebiti nekaj drugega! V Ptui vsak učenec vé, kje je Zavrč in si ga lahko s ptujskega grada ogleda. Ta uredna oholost, preziranje stranke in zaničevanje domače naščine morale so me stvar prijaviti c. kr. poštne vodstvu za Štajersko in Koroško v Gradci, katero je dne 15. septembra lani pod br. 11083 tako odgovorilo: „Vašej velečastnosti naznanja se, ka vsled učinjene pozvedbe poštne odpravniku c. kr. ptujske pošte slovensko poznamljanje „Zavrč“ za Sauritsch **nij bilo znano** (kaj pa mu je torej v ptujske okolici znano? Pis.), in on je upitno pismo, da se točno naznani namenišče, vrnil sprejemnemu poštne uredu, ker inace bil bi na vsak način odbit od dunajsko-tržaškega poštne obhoda, nerazumečega namenišča.

Pokihdob se gledé na veliko množino listovne tvarine, katera se pri c. kr. poštne uredu ptujskem razmerno v jako kratkem času napotjuje, od poštne služabnikov ne more zahtevati zbog prekratkega časa, da bi oni hoté pozvedeti namenišče pojdinih slovenski naslovljenih listov vsakokrat list ali mestopisni slovar (kder se sicer ne čita Zavrč nego Zavrče kot slovensko ime za Sauritsch), utegnolo bi se priporočati na ogib takih zamud pri odpravljanju slovenski naslovljenih listov ime namenišča oziroma oddajnega poštne urada na zavitku tudi v nemščini pripisati.“

Slovenec na Slovenskem ne zahteva, da bi poštne odpravnik hote odposlati pismo s slovenskim napisom moral vsigdar listati mestopisni slovar, ali Slovenec ima pravico po zakonu, krvnem in peneznem davku od c. kr. poštne osobja na Slovenskem terjati, da točno pozna slovenska krajna imena poštne uredov, in da vsako pismo s slovenski

napisanim odločiščem tudi redno odpravi, neznanic naših krajnih imen ne moremo rabiti na Slovenskem, komur pa se neče toliko truda, da se temu do jedra priuči, hajd v svoj blaženi raj, pa klanjaj se kolikor hočeš Vodanu, a na slovenske zemlji ne damo več tujega nam pogubnega bolvarstva zganjati, z Bogom onamo, od koder si priklamoteril, ako ti ne ugajajo ubrani glasovi slovenski.

Na 6. den meseca oktobra lani izročil sem pošti list z napisom: „Velečastni gospod Ivan Čagran, kaplan v Središču“, pa prejel vrnenega dne 12. istega meseca, pod nameniščem pripisano je: unbekant (sic!) retour, a ime Središče skrižano in prečrtano, na hrbtnici pa Versetz, Nagy-Szredistye, Wien, Hohenau... Ta neugodna prikazen genola me je, ka sem toliko nerednost c. kr. poštne urada prijavil c. kr. ministerstvu za trgovino prošeči, da se odstrane take večkrat ponavljajoče se napake, in zakrivljeno svarilo privošču slavnemu c. kr. poštne uredu ptujskem, kar je tudi spolneno. Od c. kr. poštne ravnateljstva v Gradci dne 16. januarja poslano mi je bilo naslednje rešilo: „Br. 794. Vaša velečastnost! Na Vaše velečastnosti pritožbo od 13. novembra 1881, poslano visokemu c. kr. ministerstvu za trgovino v Beči odredilo je isto ukazom od dne 13. decembra 1881 br. 36846, ka je poštne uredu v Ptui o odpošiljanju pisem itd., čijih namenišče je v drugem, nego li nemškem jeziku napisano, **za bodočnost ostro naročena večja pazljivost**, in temu ukazu zadovoljilo se je s ovdevrednim odlokom navedenemu poštne uredu danjem 23. decembra 1881, br. 16337.

Vsled naloga visokega c. kr. ministerstva za trgovino naznanja se Vašej velečastnosti, ka izročitelj poštne poslatev, čijih odločišče nij zapisano v milnikovej pisavi, kakor se je glede lista na Zavrč pripetilo, — imel bi prigodne neprijetne nasledke takih krajnih naznak sam sebi pripisati.

Ob enem javlja se Vašej velečastnosti, ka glede na pismo „G. Ivan Čagran, kaplan v Središču“ izvršene preiskave kažejo, ka je isto od c. kr. poštne urada v Ptui v pravem razumenju namenišča Središče (Polstrav) pravcu primerno obrnilo na poštne obhode pragersko-budimpešno br. 8, poslednje pa je zato krivo napotilo, ker v uradnih pomočkih, kateri so kr. ogr. poštne uradnikom to obhode sprejavajočim na razpolaganje, ne nahaja se Središče kot poštne urad, niti kot slovensko ime za Polstrau.

Pokihdob bi bila o tem slučaju dolžnost navedenega vozečega se poštne urada, upitno pismo sprejemnemu poštne uradu vrnosti zbog točnejšega naznanila oddajnega poštne urada, bilo se je vsled dopisa kr. ogr. poštne ravnateljstva

v Budimpešti proti dotičnemu uradniku krivcu uradovno postopalo“.

Iz tega ministerskega rešila razvideva se, ka je popečiteljstvo voljno nekako rahlo odvrniti neprilike in krivice, katere nam je c. kr. poštne urad ptujski tolikokrat delal, ne znajoči niti za Ormož, sram ga bodi, in kaj je krajevisni slovar poštarski jako ščrbljav, treba mu je torej popravka, kateri ima c. kr. vlada oskrbeti, vsaj občinstvo ne more vedeti, kolike nespretnosti in nedostatki čepa v njihovih uradnih pomočkih. — Ako hočete, ka državi nadalje plačujemo krvavimi žulji pridlane davčne petice, zahtevamo naravnoč svoje narodne pravice držeči se gesla: jednake pravice, jednaka bremena, vse drugo švedranje je vražje maslo, katero cesarjevini ne donaša blagoslova, nego prenašlo pogubi in prepad.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 30. januarja.

V **delegacijah** je vojni minister Bylandt Rheidt naznanil, da je zaukazano, da se brzojavno naznanjajo imena v boji proti vstašem palih in ranjenih vojakov in da se bodo ta imena po listih razglašala. Do sedaj javljene izgube so neznatne, v boji so bili izmed slovenskih polkov najbolj Čehi zastopani, kateri so izgubili nekoliko mož. Vstaja se širi, kar je iz tega razvidno, da je jedino le še cestna proga iz Broda v Sarajevo varna.

Iz **vseh gibanj vstašev** in iz vseh prask ž njimi se kaže, da imajo vstaši dobre in izvežbane vodje, ker hote povsod preprečiti zveze in dovoznje ceste mej našimi vojniki, v prvi vrsti mej Sarajevom in Mostarom. Ta namen so menda že dosegli in zveza mej obema glavnima mestoma je baje že pretrgana.

Vnanje države.

„**Novoje Vremja**“ poroča, da se je za leto 1882. nameravalo oroženje trdnjav odložilo za čas, ko bodo razmere za vojskine potreščine ugodnejše.

Ruski listi, pisoc o odstopu Gambettinem, so vsi tega mnenja, da Gambetta prej ali slej pride zopet na krmilo. „Golos“ pravi, da je Gambetta v Francozih zastopnik vzvišene misli političnega preporeda Francije.

Na **Francoskem** se je Freycinet odločil prevzeti in sestaviti novo ministerstvo. Posvečeval se je poprej z Gambetto, kateri mu je zagotovil, da se od njega nij bati nikakešnih zaprek in zopernostij. Kriza menda ne bode trajala dolgo, ker sta se tudi Jules Ferry in Leon Say izrazila prav ugodno, da namreč vstopita v novo ministerstvo, prvi kot naučni, zadnji kot finančni minister.

Garibaldi je bolan in sicer zelo. Zdravniki, ki so ga preiskavali, nimajo veselih nad, putika je starega moža potrla popolnem, da ne more ni prsta ganiti. Duha je pa neki še jasnega in veselega.

V **nemškem državne zboru** 24. t. m. je Bismark liberalce prav strogo vzel v strah, in debata je bila tako strastna, kakeršna je

Ob 5. uri zjutraj začela se je pomikati naprej „Hildegarda“ proti Bezdanu, kjer se izteka v Dunavu veliki „Franzens-kanal“, vozeč reki Tiso in Dunav v dolžini 108 kilometrov, širok 20 metrov in 2½ metra globok. Apatin, mesteca z 12.000 prebivalcev, ima kot znamenitost stare rimske nasipe, segajoče do Tise. Od postaje Draucek, kjer se izliva Drava v Donavo, počimlje pokrajina postajati zanimivejša. Do 3 ure oddaljenega Oseka vozijo se po Dravi manjši parobrodi. Na desnem slavonskem bregu pričenjajo se kazati prijazni s sadjem in trtami obsajeni holmi. Pri postaji Erdöd so razvaline starega gradu, dalje naprej Gombos, železnična postaja. Vlaki železniški prevažajo se čez Dunav na ameriskem parnem brodu. Zanimivo je videti plavati cel železniški vlak sredi Dunava! Od dalje naprej je Vukovar, trg s 7000 prebivalcev, glavno mesto Srema, na podnožji Fruške gore. Ležo ima kaj prijetno in pridela mnogo sadja in vina. Nekoliko v oči zbadala me je ob bregu stoječa zidana koliba z napisom „Volkstheater“. O ti blaževa nemška kultura in pa „Volkstheater“ v srbskem Vukovaru! Lepo ležo ima tudi mesteca Illok (Uljak) z razvalinami starega grada in novim gradom grofa Odescalchi.

Pokrajina postaje vedno lepša in kmalu zagledajo se v daljavi stolpovi mesta Novega Sada in visoko na hribu ležeča trdnjava Petrovaradin, jeden najzanimivejših in najkrasnejših prizorov te vožnje. Novi Sad na levem bregu, glavno mesto srbske Bačke, s 24.000 prebivalci, leži v ravnini in se od Dunava vidi le deloma, ker ga zakrivajo utrjenja mostu, ki ga veže s Petrovaradinom in pa drevesne nasade. Mesto 1740. l. sezidano, bilo je bombardirano iz nasprotnega Petrovaradina in skoro popolnem razdejano l. 1849, ko je bilo z naskokom vzeto od bana Jelačića dne 11. junija. Pozneje pa je zopet bilo na novo sezidano. Nasproti Novega Sada visoko na skali, od treh strani od Dunava obdana je trdnjava Petrovaradin, nekdanj silna, a denes brez posebne vrednosti. Mesto broji kacic 5000 duš. V arzenalu nahaja se mnogo turškega orožja, in v frančiškanskej cerkvi grob slovitega križarskega pridigarja Jovana Kapistrana. V Petrovaradinu rodil se je slavn ban Jelačić l. 1801. Od tu pa notri doli do Sedmograške raztezala se je nekdanja Banaška vojna krajina, dan denes kakor sosedna slavonska, hrvatska in rumunska, uže razvojačena. L. 1716 zmagal je princ Evgen Turke pri Petrovaradinu. Prerov

nove Peštansko-Zemunske železnice gre ravno pod trdnjavo skozi goro. Dolgo ostane še trdnjava vidna, skoro do Karlovcev, mesta s 5000 prebivalci, znamenitega po miru, sklenenem l. 1699, v katerem je Avstrija dobila nazaj skoro vso Ogrsko in Sedmograško. Bolj ko taki historični spomini, utegne koga zanimati, da tu raste jako dobro znano vino (Karlovški šilher). Slan kamen je mesteca, znamenito po zmagi markgrafa Ljudevita nad Turki l. 1691.

Ko smo se bližali izlivu Tise v Dunav bil je uže mrak, na krovu bilo je neprijetno in mrzlo, treba se je bilo podati doli v dvorano. Bilo je prav tema, ko smo se bližali Zemunu (Semlin) in le malo se je razločilo. Stopili smo na suho in se podali malo po mestu, ki pa nijma nič posebno zanimivega, kot da je zadnje avstrijsko mesto na desnem bregu Dunava, v kotu, kjer se izliva Sava v Dunav. V družem kotu mej Savo in Dunavom pa je Belgrad, glavno mesto kneževine Srbske, katera meji od tu naprej na desnem bregu Dunava z Avstrijo do Orsove. Jutri zjutraj upam ogledati si obe mesti bolj natanko, ko se prepeljemo v Belgrad.

Da si mi zdrav!

Tvoj stari prijatelj

Josip Noll.

pričakovati le od železnega kancelarja. O tem piše: „Cons. Corresp.“: Poslanec Lasker dokazuje svojo navzočnost z raznimi vmesniki. Knez Bismark nadaljuje: „Vidi se, da se hoče tu to očitjanje (bojzljivost, strohopetnost) ponavljati, pridite tedaj, vi, kateri ste vzklili, vsaj ven.“ Bismark gre do tribune, a nikdo ne pride. Čujejo se glasi: „Poslanec Lasker je vikal.“ Bismark: „Vi tedaj ste vnovič očitali bojzljivost?“ Lasker: „Nikakor ne, Bog obvaruj!“ — Bismark: „Potem hvalite Boga!“ — Kancelar je pri tem šel nekoliko korakov naprej do govorniške lece levičnjakov, bil je silno razburjen in dolgo se ni mogel umiriti. Kdor ne ve, kacega veroizpovedanja je g. Lasker, bode iz tega ravnanja takoj pogodil pravo, da je namreč žid.

Dopisi.

Izpod Moskve. [Izv. dop.] Prosti ruski narod po vsej pravici goji blage nade v prihodnost. Koliko glavnih vprašanj sprožila je uže nova vlada — vprašanj, katera so brez dvombe conditio, sine qua narodno blagostanje ni mogoče. Nekatera iz teh vprašanj so uže dognana. Tako na primer 1. št. novega leta „Pravit. Věst.“ prijavila je dva zakona s carsko sankcijo, po katerih završi se veliki akt osvobodjenja prostega naroda od robstva. Po prvem ukazu znižuje se odkupnina kmetom veliko- in malo-ruskim gubernij za celih 12 mil. rub. na leto, se ve da kmetom, kateri so z odkupom uže začeli, pa ga še do zdaj niso mogli popolnoma doplačati. Pa nahajajo se še tudi taki, kateri odkupa še do zdaj začeli niso, in sicer po oficijalnih poročilih je taci kmetov $\frac{1}{6}$ vsega zemljedelnega naseljenja. Drugi ukaz govori o teh-le zemljedelnih in predpisuje, da se mora od 1. jan. 1883. leta začeti odkup vseh seljakov brez izjeme. Nij mi treba pribavljati, da ta naprava ne bo menj blagodatna za kmete nego prva, kajti dasiravno se tudi mej kmeti tam pa tam nahajajo taki, kateri ne umejo ceniti ni lične ni imetne svobode, vendar večina uzrokov, po katerih se odkup tako dolgo ni začel, izvirala je navadno od velikih posestnikov, kateri so se neredko na vsak način trudili, da bi zadržavali razvoj svobodnega malozemeljnega posestva. Pri taci okoliščinah vam ne bo težavno razumeti si veliki pomen carske milosti za naše kmetstvo in sploh za vso Rusijo, osnovano na poljedelstvu.

Na literarnem polji pognale so v začetku tekočega leta sledeče prekrasne cvetlice: V „Věst. Evr.“ pomestil je g. Turgenjev povest na podlagi vlastnih opazek pod zaglavjem „Otčajanij“ — obupani. V povesti pripoveduje se, kako je neki Miša Poltjev svoje posestvo prodal za poluceno, kako je, podbravši si preveselih pevic-Moskovskih cigank, odpravil se z njimi v znameniti log „Sokolnikov“, kako je tam rezprostrl si mej njimi bogati šotor, kako je v tem šotoru uganjal z njimi bakhanalije, dokler ni zginila iz žepa poslednja kopejka, in končno isti Miša Poltjev javlja se svojem strijcu, katerega je v začetku povabil na ciganski pir, v obleki — samostanski . . . Slavni romanist grof Lev Tolstoj pripravlja pet prekrasnih povestij za „Rusko Mysl“, iz kojih bo druga celo biografično zanimljiva. Znameniti avtor „Vojny i Mira“ opisuje namreč v njej, kako je srečal romarja, bežavšega od „grдостij življenja“, da bi poklonil se prahu svetnikov, opisuje globoko vero v ideal, po katerem moremo srečno in pravično preživeti tudi mej grešniki na zemlji. Profesor Moskovskega vseučilišča g. Buslajev, okončil je svoj trud „izslédovanie religioznih vérovanij v ruskem narodě.“ Kakor poročajo ljudje, posveščeni v literaturne skrivnosti, bo to delo epohalno. V njem se najprej govori o verovanjih sploh, kakor ruskim in zapadno-evropskim; potem pa se ta verovanja raztirujejo in poudarja se posebno to, kar je svojstvo samo ruskega naroda ter se na ta način dokazuje, da versko življenje ruskega naroda pač ni tak prazno, kakor ga rišejo nekateri etnologi.

G. Vereščagin posvetili ste celo nekoliko podlistkov, opirajočih se na preprijazne odzive bečke kritike. Iz Beča odpravil se je veliki umetnik v Pariz, kjer je razstava njegovih umotvorov tudi imela uspeh, pa ne tako velikansk in splošen, ka-

keršen bil je na Dunaji. Pariška kritika se je razdvojila. Nekateri pristali so k dunajske, nekateri pa so pisali, da g. Vereščagin ni brez talenta, pa izvirnosti v njem tudi ni toliko, kolikor so mu je pripisavali Dunajčanje. V njegovih slikah je škola Žeroma očita, t. j. če je g. Vereščagin sploh kaj, je to po francoskih umetnikih. Pa ne ta raznica francoske in bečke kritike pobudila me je najbolj spregovoriti o g. Vereščaginu. Sovražne nam francoske novine poročale so, da se je naš umetnik sprl z urednikom „Gaulois“, v dvoranah kojega bila je v začetku razstava, pri čem obnašal se je Rus kuhariško, Francoz pa velikaško: zapalil bi mu v glavo gorečo lampo, če bi se ne prestrašil revolverja, kojega mu je knjižnik pomolil pod nos! Morala basni je jasna: Rusko „barbarstvo“ tudi v umetniku ni zginilo. Kmalu za tem pa pojavili sta se v „Temps“ pismi, od umetnika in urednika, v kojih je bilo rečeno, da je mej njima res vzniklo raznoglasje glede prvonačelnih pogojev; pa za „originalni“ sposob prepira sama ni za betvico ne odgovarjata . . . torej je čista domišljija časniških reporterjev.

Izpred porotnega sodišča na Dunaji.

Vesteneck proti „Tribüni“.

(Dalje.)

Predsednik pokliče pričo Svetca ter ga vpraša: Trdilo se je, da ste glasovali za predlog, proti kateremu, ko je bil sprejet, uložili ste kasneje kot beležnik utok?

Svec: Tikalo se je vsolovanja. Jaz sem za predlog sicer glasoval, a kasneje, ko sem se bolje informiral, uložil sem utok na vlado; ker bila je očitna korist občin, rešila je vlada to zadevo ugodno.

Dr. Porzer hoče Svetca še dalje izpraševati. Predsednik pa mu tega ne dovoli.

Baron Taufferer je tudi poklican za pričo.

Predsednik: Kaj veste o odnošajih mej vodji takozvane narodne stranke in okrajnim glavarjem?

Priča: Glede gospodov Svetca in Vošnjaka morem izjaviti, da so ti gospodje vedno sovražni bili okrajnemu glavarju. Poslanec dr. Vošnjak je v prejšnjem deželnem zboru izjavil, da neče z vit. Vesteneckom sedeti v enem odboru in, ko je Vesteneck kot poročevalec začel govoriti, zapustil je dr. Vošnjak dvorano. Gospod Svec, ki je prav za prav duša narodnej agitaciji, zoperstavil se je vsacemu predlogu okrajnega glavarja v občinskem odboru, v cestnem odboru in okrajnem šolskem svetu.

Tudi župan litijski Kobler vedel se je sovražno, pa imel je menj priložnosti pokazati svojo sovražnost.

Predsednik vpraša, kaj da mu je znanega o tem, kako je Vesteneck kratil peticijsko in volilno pravico. Taufferer izjavi, da mu o tem ni znano ničesa. Pri ljudstvu uživa Vesteneck „največje spoštovanje.“ Celo v nepolitičnih stvareh hodijo ga vprašat za svete.

Na dr. Koppovo vprašanje trdi Taufferer, da je Vesteneck kot ud okrajnega šolskega sveta najbolje deloval ter da je seje redno skliceval. Litij-ski cestni odbor je, kakor izjavi Taufferer, radi slabih cest uže dvakrat ali trikrat bil razpuščen, a ne iz politične mrznje.

Vesteneck: Ali vam je znano, da je deželni predsednik radi prevzetja ceste odposlal inšpekcijskega inženirja na ogledovanje teh cest?

Priča: Da.

Dr. Porzer: Ali odbor ni bil tudi razpuščen radi nepostavnosti pri volitvah?

Priča: Jaz samo vem, da je odbor res slab bil.

Taufferer tudi pové, da prestavljenje Vestenecka iz Litije v Gradec ni baš bil znak odlikovanja.

Zatoženec Haman: Ali se ne spominate, da je cestni odbor koj po volitvi preden je imel čas pokazati svoje zmožnosti, bil razpuščen?

Priča: Na to se ne spominam.

Taufferer prisegel je po preslušanji.

Dr. Kopp predlaga sedaj prečitjanje odgovorov na več interpelacij stavljenih v kranjskem deželnem zboru.

Dr. Porzer se temu protivi rekoč: Privatni

tožnik bil je mej preslušavanjem prič dr. Poklukarja, Svetca in dr. Vošnjak pričujoč torej nudilo se mu je dovolj prilike izpraševati priče. To pravico rabil je tudi v obilnej meri. Ako se pa sedaj stavi predlog, da se nam naj vrsta govorov in interpelacij, ki so se govorile v kranjskem deželnem zboru, prečita, moram proti temu ugovarjati; saj je vendar sodišče o priliki od mene stavljenega predloga razsodilo, da se tacemu zahtevu ne more dovoliti, ako predlog ni o pravem času — t. j. tri dni pred obravnavo — stavljen bil. Privatni tožnik računa menda na to, da bode sodišče zakrivilo nedoslednost, čem pa gotovo ni misliti. Dalje opozarjam, da mi je absolutno nemogoče, da bi iz kovoluta predlezečih zapisnikov napravil si misel o tem, kaj da se je poiskalo ugodnega za tožnika in kar bi v zvezi z istim govorilo za mojega klijenta. Meni torej ni mogoče, da stavi nasprotnega predloga. Pridržujem si pak za slučaj, ko bi predlog zatožnika bil sprejet, na korist zatoženca stavi predlog, da se uže preslišane priče v novič preslušajo, da morem eventualno dokaze paralizovati.

Dr. Kopp še jedenkrat zahteva, naj sodišče sprejme njegov predlog.

Sodišče na Koppov predlog ni pristalo.

Dokazna obravnava bila je s tem končana.

(Dalje prih.)

Domače stvari.

— („Matica Slovenska.“) Prihodnja seja Matičinega odbora bode z ozirom na poluletno šolske počitnice v ponedeljek 13. dan februarja ob 5. uri popoldne v društveni pisarni na Bregu.

— („Društvo tiskarjev, kamnopi-scev in kamnotiskarjev na Kranjskem“) imelo je minulo soboto 28. t. m. svoj redni občni zbor (Knežji dvor), pri katerem je bilo 36 udov navzočnih. Mej posameznimi točkami poroča g. predsednik Val. Arselin delovanje odbora v minolem letu; gospoda blagajnika J. Koželj in Ernest Spatzek pa o materijalnem stanju omenjenega društva in predložita ob enem račune. Dohodki znašajo za vse leto 1881. 1312 gld. 95 kr. stroški pa 1185 gld. 6 kr. Društvo ima skupnega premoženja 6658 gld. 22 kr. Društvo tiskarjev je jedno izmej prve vrste, kajti ono ne goji nikacih političnih nazorov, tem bolj pa humaniteto, kakor nobeno te vrste ne; ono ne skrbi le samo za izobraženje svojih članov, ono je tudi znatna podpora vsem in v vseh slučajih, kogar nemila usoda zadene. Radi tega pa se mora posebno hvaležno spominati svojih podpornih udov. Živeli! Kakor navadno vršila se je tudi volitev novega odbora. Izvoljeni so bili gg.: Val. Arselin, predsednik; Fl. Zeplichal, podpredsednik; J. Koželj in E. Spatzek, blagajnika; Iv. Pajk in Ig. Raunacher, zapisnikarja; J. Pance in A. Strlekar, knjižničarja.

— (Predsinočni ples) v čitalnici ljubljanskej združil je zopet lepo število elegantnih dam in gospodov, kateri so se do ranega jutra zabavali v jako živahnem plesu. Pri četvorki našteji smo 32 parov.

— (Ples velikih mesarjev ljubljanskih) bode dne 2. februarja v salonu gostilne „Bierhalle“. Pri plesu bode svirala vojaška godba.

— (Narodni delavci ljubljanski) imeli so sinoči v čitalnični restavraciji plesni venček, kateri je bil v vsacem oziru sijajen, s katerim smejo biti ponosni, kajti prenapolnjeni prostori pričali so glasno, koliko imajo **narodni** delavci simpatij, izborni red in ukusno, da celo elegantno opravljeno občinstvo, mej katerim mnogo jako zalih zastopnic nežnega spola, napravljalo je najugodnejši utis, da se prav z veseljem spominamo tega v resnici lepega večera. To nas veseli tem bolj, ker so včeraj na voglih prilepljeni plakati imeli zlobni namen, kaliti narodnim delavcem to zabavo. A „pri-jatelji občnega ljudstva“ zmotili so se, včeraj se je pokazalo, da narodnost ni puhla reč, da še živi in dobro izhaja tudi brez rudeče zastave, da je ogromna večina delavcev narodna. „Kdor ni z nami, je zoper nas“, to naj si zapomnijo tisti junaki, ki pisarijo neote-

sana brezimna pisma, in katere bomo pri priliki pretipali bolj na drobno.

— (Na ledu) pod Tivolijem bode svirala v torek od 6. do 8. ure vojaška godba in bode prostor za drsanje razsvetljen.

— (Občni zbor društva Marijine bratovščine) vršil se je v nedeljo v navzočnosti 130 udov. Predstojnik g. Regali je pozdravil zbor in naglašal, da se je pretečeno leto društveno premoženje pomnožilo za 726 gld. 96 kr. in da je pristopilo 200 novih udov. Dohodkov je imelo društvo 8152 gld. 26 1/2 kr, stroškov pa 7894 gld. 54 kr., tako da je ostalo v blagajnici koncem leta 357 gld. 72 kr. Vse premoženje društveno iznaša 24.181 gld. V odbor se volijo jednoglasno po aklamaciji dosedanja odborniki gg. Regali, Klein in Arko. Odboru se za njegovo uspešno delovanje izreče jednoglasno zahvala in se dovoli predstojniku, blagajniku in tajniku 100 gld. posebne remuneracije. Dva uda, katera sta delala mej družabniki združbe, občni zbor izključil. Odboru se naroči, da priredi potrebno, da se bode prihodnje leto praznovala 125 letnica društvenega obstanka. Za predstojnika je bil izvoljen g. Regali, za njegova namestnika g. A. Zapančič, za blagajnika g. Drašler, za tajnika g. Arko. Društvo je štel 2008 udov, 494 moških, 1514 ženskih. Umrlo je 82 udov, pristopilo pa 200 udov.

— (Iz Novega mesta.) Tukajšnji č. gosp. Ignacij Staudacher, gvardjan o. frančiškanov in profesor za verozakon na gimnaziji, je bil pred šestimi tedni od mrtvuda zadet, vender je do sedaj toliko okreval, da uže v svojej celici hodi. Da se čisto ozdravi, je dobil odpust in kot začasnim učiteljem za verozakon je od škofa imenovan č. o. Hugolin Sattner, frančiškan v tukajšnjem samostanu.

— (Vipavska čitalnica) napravi v spomin Valentina Vodnika v četrtek dne 2. svečana 1882 v svojih prostorih v Tabru veselico z naslednjim programom: 1. Slavnostni govor. 2. Josip Kocijančič: „Oblačku“, zbor z bariton-samospevom. 3. Anton Nedved: „Prošnja“, čveterospev. 4. „V Ljubljano o dajmo!“ 5. Komični prizor s petjem „Nesrečno oženjeni“. 6. Ples. Začetek o 7 1/2. uri zvečer. Vstopnina 20 kr., sedež 20 kr., vstopnina k plesu 50 kr.

— (Narodne čitalnice v Metliki) program predpustnih veselic je naslednji: 5. februvarja Vodnikova svečanost z govorom, petjem, igranjem na glasoviru in plesom; 8. jour fixe; 12. jour fixe; 15. jour fixe; 19. piknik; 21. finale; 5. marca tombola. Začetek ob 8. uri.

— (Prostovoljna požarna bramba v Toplicah) priredi 1. februvarja venček s petjem. Peli bodo brambovci pod vodstvom gosp. učitelja Kalingerja naslednje pesni: 1. Tovarišstvo, uglasbil Nedved, poje zbor. 2. Moja rožica — Nedved, poje kvartet. 3. Oče, pojdite domov! — P. Angelik Hribar. 4. Solza, poje kvartet. 5. Uboj, poje zbor. 6. Prošnja, uglasbil Habijan, poje kvartet.

— (Račja smrt.) Piše se nam od tu: Posneli ste, g. urednik, po „Novicah“, da je krške rake nesreča zadela, da je bolezen udarila mej nje. Ne vem, ali so slovenski listi kaj poročali uže o ljubljanskih — tukajšnji krakovski ribiči se pritožujejo o jednakej nezdgi. Tudi rake v Ljubljani je bolezen to jesen pomorila, in kar je čudo, bolezen je prihajala od Save gōri proti Vrhniki. Nekateri se bodo norčevali: e kaj, ljubljanski raki! Jaz pa pravim: tudi ljubljansk rak se časi s slastjo pohrusta in vrhu tega še ne veste, koliko rakov iz Ljubljane uporabljate v mnenji, da se nosite nad „Krškim rakom.“

Krakovec.

Razne vesti.

* (Štatistika trgovinskih šol.) V Cislajtani je bilo konec šolskega leta 1879. 52 trgovinskih šol s 6227 učenci in 365 učitelji. — Od vseh šol je bilo 6 trgovinskih akademij in 46 navadnih trgovinskih šol. — Izmej vseh šol sta bili samo 2, namreč akademija v Trstu in trgovinska šola v Trijentu, obe z laškim učnim jezikom, popolnem od države izdržani, šteli sta 138 učencev in 18 učiteljev. — Vse druge šole so pa dobivale k večjemu kako subvencijo od države; ta subvencija

je znašala pri vseh šolah skupaj 11000 gld. Večino teh šol so vzbudile ali privatne osebe ali srenje ali društva; posebno pa trgovinske zbornice in deželni odseki.

* (Zanimljiv nadgrobni napis.) Na pokopališču magjarske občine čitati je naslednji nadgrobni napis: „Tu počiva Kis Katica, častna devica, katera je živela 55 let. Za njo tuguje ljubeči sin Istvan.“

* (Huda zima.) V Sibiriji je letos, po poročilu „Golosa“, tako huda zima, da mrz doseže do 40 °.

— (Štatistika smodk.) Najboljše plan-tage za tabak se nabajajo v zahodu otoka Cuba, kjer pokrivajo 8460 □ km., to je za spoznanje več sveta, kot je velika naša Primorska. Ker vsak □ kilometer da vsako leto dobre tri metrične cente tabaka, da ves ta svet vsako leto skoro tri milijone kilogramov tabaka v vrednosti več kot 40 milijonov goldinarjev. — Skoraj iz vsega tega tabaka se pa izdelujejo smodke, za katere je samo v glavnem mestu Habanah 125 tovarn. V vsakej teh tovarn dela povprek po 300 delavcev in najmenitnejša teh tovarn „Cabanah“ izdeluje uže od l. 1866 sem vsako leto po najmenj 16 milijonov smodk. — Od teh smodk jih ostane 15% na Cubi, 15% jih gre v Španijo, 6% na Francosko, po 12% v Mehiko in na Nemško; po 18% pa v Zjedinjene države in na Angleško.

* (Kineški vojni bog.) Slednja številka „North China Herald“ objavlja proklamacijo, katero je izdal podkralj v Kantonu na povelje vojnega ministerstva. V proklamaciji tej je civilnim Kinezom prepovedano hoditi v svetišče vojnega boga, ker ima ta preveč opraviti z vojnimi razmerami, se torej ne more še pečati s civilnimi zadevami, on pa tudi ne mara za civiliste. Tudi je umetnikom prepovedano izdelavati slike tega boga in je razširjati mej civiliste; za vojno preskrbuje slike njegove vojno ministerstvo.

Umrli so v Ljubljani:

27. januarja: Štefan Štupar, hišni posestnik, 76 let, Kravja dolina št. 7, za srčno napako.

V deželnej bolnici:

26. januarja: Marija Blaž, gostija, 56 let, za vnetico pluć.

27. januarja: Marija Urbančič, dninarica, 35 let, za kroničnim katarom.

Meteorologično poročilo.

A. V Ljubljani:

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
27. januarja	Ob 7. uri zjutraj	753.08 mm.	— 6.0° C	brezvetrije	megleno	0.09 mm.
	ob 2. uri popoldne	750.83 mm.	— 3.8° C	slaboten izhod	oblačno	
	ob 9. uri zvečer	750.47 mm.	— 4.0° C	slaboten gorenjec	oblačno	
28. januarja	ob 7. uri zjutraj	749.83 mm.	— 4.6° C	brezvetrije	megleno	0.00 mm.
	ob 2. uri popoldne	748.51 mm.	— 2.4° C	slaboten jugozahod	oblačno	
	ob 9. uri zvečer	749.79 mm.	— 2.4° C	slabotna burja	megleno	
29. januarja	ob 7. uri zjutraj	749.32 mm.	— 5.0° C	brezvetrije	megleno	0.00 mm.
	ob 2. uri popoldne	747.49 mm.	2.6° C	slaboten jugozahod	jasno	
	ob 9. uri zvečer	747.73 mm.	— 4.4° C	slabotna burja	megleno	

B. V Avstriji sploh:

Zračni pritisk polagoma pada; vender je povsod v Avstriji zelo enakomerno razdeljen in znaša razloček mej minimom stanja na jugu in mej maksimom le 6 mm, sploh se mora stanje imenovati še zmerom visoko in nadnormalno. Vetrovi so povsod zelo slabotni in se jako menjujejo. Nebo je bilo večidel oblačno, po mnogih krajih pa posebno zjutraj megleno. Temperatura se je splošno od zadnjih dni le malo premenila in je precej normalna; razloček mej maksimom in minimom znaša 15° C. Morje skoro popolnoma mirno. Dežja in snaga nij nikjer nič palo.

Dunajska borza

dné 30. januarja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni državni dolg v bankovcih	73 gld. 55 kr.
Enotni državni dolg v srebru	74 „ 95 „
Zlata renta	91 „ 75 „
1860 državno posojilo	130 „ — „
Akcije narodne banke	811 „ — „
Kreditne akcije	277 „ 75 „
London	119 „ 55 „
Srebro	— „ — „
Napol.	9 „ 53 „
C. kr. cekini	5 „ 62 „
Državne marke	58 „ 55 „

Loterijne srečke 28. januarja.

Na Dunaji: 44, 89, 30, 52, 13.
V Gradci: 18, 39, 50, 35, 59.

Zahvala.

Vsej zlahti in prijateljem, ki so se udeležili pogreba nepozabljive naše matere

Ivanke Srnc

in drugače skazali svoje iskreno sočutje, izrekamo srčno svojo zahvalo.

V Slov. Bistrici, dné 27. januarja 1882.

Janez Srneo,
sopro.

Dr. Janko Srneo, Fran Srneo, Roman Srneo,
Vekoslav Srneo, dr. Josip Srneo,
Miroslav Srneo,
sinovi.

Ana Srneo,
hči.

(57)

Zahvala.

Za toplo sočutje in za mnogobrojno spremstvo pri pogrebu nepozabljivega gospoda

Jurija Križaja,

dekana in častnega komornika v Kamniku,
izreka presrečno zahvalo

(58)

Žaluojača rodbina.

V Kamniku, dné 26. januarja 1882.

Zahvala.

Za mnogobrojno udeležbo pri pogrebu mojega nepozabljivega sina

Frana Slovše,

za mnoge darovane krasne vence, preblagorodnemu g. polkovniku 26. peš polka Ferdinandu pl. Appellu za brezplačno dovoljenje vojaške godbe pri pogrebu, gg. meščanom nosilcem, svetilem in nosilcem venc, izrekam najpristrčnejšo zahvalo.

(59)

Fran Slovša,

mesar in hišni posestnik.

Mazilo za lase!

po prof. dr. Pytha,

jedno najboljših sredstev, da se prostor, kjer rasto lasje, utrdi in da lasje ne izpadajo, ob jednem jim daje lep lesk in se uporablja z gotovim uspehom pri tisočih. 1 lonček za dolgo časa samo 60 kr. prodaje pravo le lekarna „pri samorogu“, v Ljubljani na Mestnem trgu. (28—3)

Št. 1344.

(48—2)

Oznarilo.

Magistrat naznanja, da bo zapisnik volilcev v dopolnenje srenjskega zastopa za leto 1882. v eks-peditu od 25. januarja do 22. februvarja 1882. za splošni pregled ležal.

Vsak za volitev opravičen ima pravico, zoper ta zapisnik, ako meni, da je kdo, ki nijma volilne pravice, upisan, ali kdo, ki ima volilno pravico, izpuščen ali ne v pravi volilni razred uvršten, reklamirati.

Ta reklamacija mora pa do 22. februvarja 1882. magistratu ustno ali pismeno gotovo predložena biti, ker na pozneje vložene reklamacije se ne bo oziralo.

To se hišnikom za-se in da svoje za volitev opravilene stanovalce opomnijo, naznani.

Mestni magistrat v Ljubljani,

dné 24. januarja 1882.

Župan: Laschan.

Izjava.

Vsi, kateri so si razžaljivo vest o mojej hčeri izmislili in jo javno raztroševali, so zlobni obreko-valci in lažnjivci.

Š. Jahn,

c. kr. finančne prokuratorie oficijal
in hišni posestnik v Ljubljani.

(56—2)

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.